

καὶ μίκρωνες ὅλο ἔνα, σὰν σφαίρα ἀπὸ χιόνι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ κατάντησε νὰ γένη ἔνα μικρούτσικο πτερωτὸ πλασματάκι, ὅχι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸν γρόνθο ἔνός μωροῦ.

Ἡ πιὸ ὄμορφη ἀρχοντοπούλα ἔγινε τὸ πιὸ ὄμορφο πουλί! Κ' ἐνῷ ὁ πατέρας της, ποὺ μετάνοιωσε πολὺ ἀργά γιὰ τὴν ἀγαριστία του, ἀπλώνε μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια του, ἑκείνη πέταξε μαζὶ μὲ τὸ ἀκόδνι στὸ μεγάλο γειτονικὸ δάσος, ὅπου ἔμαθε πολὺ γρήγορα πῶς κάμουν τὶς φωλιές.

CATULLE MENDÈS

(Κατὰ μετάφρασιν
Danich.)

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Ιδε στήλη 248.)

Εἶσαι περισσότερον Ἀγγλίς ἀφ' ὅσον φαντάζεσσικαὶ ἡ ἀπόδειξις εἰναι, ὅτι μία ἐντολὴ τῆς Βίβλου ποὺ μιὰ φωνὴ ὅχι ξένη ἀλλ' ἐξ Ἰσοῦ Χηρᾶ καὶ δισάρεστος σὰν τὴν φωνὴ τῆς πενθερᾶς σου, δὲν παύει νὰ σου μουρμουρίζῃ στ' αὐτὶ καὶ νὰ φρομκεύῃ τὶς μικρές σου παρεκτροπές στὴν καλυτέραν στιγμάν: «Μὴ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναικα τοῦ πλησίου σου, μηδὲ τὸν οἰκόν του, μηδὲ τὸν ἀγρόν του, μηδὲ τὸν δούλον του, μηδὲ τὴν δούλην του, μηδὲ τὸν βοῦν αὐτῶν μηδὲ τὸν ὄνον μηδὲ πᾶν ὅπι εἰναι τοῦ πλησίου σου.»

Τὴν ἐντολὴν αὐτὴν τὴν ἀκολουθεῖται ἀκόρως, ἐκτὸς ἔνος σημείου. Εἶναι βέβαιον ὅτι φθονεῖς τὸν σύζυγον τῆς Κλειρόν καὶ ὅτι γιλιτάρεις στὰ σωστὰ μὲ ἔναν ἄνδρα, ποὺ εἰναι ἀλληγορία, μὲ τὴν πρόφρασιν νὰ τὸν γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Δεσποινίδος Φελίν, ὀλιγώτερον ἵσως ἐπικινδύνου ἀπὸ τ' σένα καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἐνόχου, διότι ἐκείνη δὲν καταχρέται τῆς ἐμπιστοσύνης κανενός. Ἐλκ' στὸν ἔκυτό σου καὶ ἀπόφρυγε καθεὶς εὐκαιρίαν πιώσεως, ἔχεις ἀκόμη καιρόν. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ λόρδου Μέλτων μποροῦν νὰ σὲ ὑποστηρίξουν. Δέν συγκινεῖσαι ἀπὸ τὴν πίστιν, μὲ τὴν ὄποιαν κρατεῖ τὸν δρόκον του νὰ μὴ σου μιλήσῃ ποτὲ διὰ τὶς ἐλπίδες του καὶ νὰ γράφῃ γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ἐκτὸς ἔνος, ἀπὸ τὸ ὄποιον ζέρεις ὅτι εἰναι γευάτη ἡ καρδιά του — αὐτὴ ἡ ἀπλὴ καὶ εὐθεῖα καρδιά ἀνέκανη νὰ φευσθῇ, καὶ ποὺ εἰναι ἐλεύθερη νὰ σου προσφευθῇ;

In Māno

Ναί, γωρίς ἀμφιβολίκην, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ λόρδου Μέλτων εἰναι ἐντελῶς σύμφωνοι μὲ τὸ πρόγραμμα, ποὺ τοῦ ἐπέβλαχ, ἀλλὰ πτερίουν ποὺ εἰναι πολὺ μονότονοι καὶ πρὸ πάντων πολὺ συγχάρι. Τὸ νὰ γράφῃ κανεῖς τόσο τακτικά, εἰναι σὰν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: «ἢ ἀνάμνησις σου δὲν μὲ ἐγκαταλείπει». Εἶναι καὶ αὐτὸς ἔνα εἰδός ἐνοχλήσεως ἀπὸ τὴν δοπίαν ἔχω τὸ δικτίωμα νὰ παραπονοῦμαι Φθά-

νουν εἰς ὥσισμένην ἡμέραν αὐτὲς οἱ ἐπιστολές, γραμμένες ἐπάνω σὲ χαρτὶ πελούρη, μὲ δὲν ξέρω τὶ μυρωδιὰ ἀτμοπλοίου, σὰν μιὰ εἰδοποίησις, σὰν τύψις συνειδότος καὶ μοῦ μιλοῦν διὰ κάθε τὶ ποὺ θὰ γίθελχ νὰ ξεχάσω: διὰ τὸ Μπιτσγράβ. Μανώρ, διὰ τὴν οἰκογένεικη Νεβίλ, διὰ τὴν Ἀγγλίαν ποὺ μὲ καλεῖ, ποὺ μὲ περιμένει· εἴναι ἀληθηνὲς χαλάστρες. Ἀρκετὰ συχνὰ τὶς χώνω στὸ θηλάκιον μου γωρίς νὰ τὶς ἀναγνώσω. Ἀλλως τε, γιατὶ νὰ τὶς ἀνοίξω ὅλες, ἀφοῦ ὅλες μοιάζουν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἀλληλην;

Καὶ ὅμως τὸν λυπούματι τὸν κακύμενο τὸν Ράλφ καὶ μολοντί δὲν ἥλπιζε νᾶχη ἀπάντησίν μου τοῦ Ἑγραφα μιὰ φορά. Μὲ ἐρωτοῦσε μὲ τόσην ἀγωνίαν διὰ τὸν τρόπον ποὺ περνοῦσα τὶς μέρες μου, διὰ τοὺς φίλους μου τῆς Γαλλίας κτλ. Δὲν τοῦ εἶπα κανένα φέμυμα, τίποτε δὲν τοῦ ἀπέκρυψα καὶ ὅμως δὲν τοῦ εἶπα τὴν ἀληθειαν. Τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἔκυτά ἔχουν πολὺ διάγην σπουδαιότητα, τὸ πᾶν ἔχαρταται ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ παράγουν, ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ συνοδεύουν. Νὰ ἐπισκεφθῇς τὰ μυημεῖα τοῦ Παρισιοῦ εἰναι μιὰ ἀθώα δουλειά, νὰ γεννηματίσῃς τρεῖς τέσσαρες φορές τὴν ἐθδομάδα μὲ μίαν παιδικήν φίλην καὶ περισσότερον ἀκόμη καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει τίποτε κακό. Τοῦ ἔστειλα λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς Κλαίρης, τῆς κόρης καὶ τοῦ σύζυγου της, ποὺ θὰ τοῦ παρουσιάσουν μίαν πολὺ εὐύπόληπτον οἰκογένειαν. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν μου ὁ Μάξιμος πορεύεται νὰ ἐκληροῦῃ. γωρίς νὰ θέλω νὰ τοῦ κάμω κακό. ὡς ἀσήμαντος ἀνθρώπους· μὲ ὄφος διαβατήριους: ἀνάστημα μέτριον, γεώμετροις, μελχορίοις, γένειον ὄξον, πρόσωπον ὥριεδες, γραπτηρίστας συνήθη.

Δέν εἰναι, δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι μπορεῖ κανεῖς νὰ δονούσῃς εὑμορφόν ἀνδρός, ἀλληγορίαν. Μόλις εἰναι κατὰ μίαν κεφαλὴν ὑψηλότερος ἔμοι ποὺ εἶμαι κοντή.

'Ἐκ πρώτης ὄψεως μόνον τὰ μάτια του εἰναι ἀξέια παρατηρήσεως, μάτια ποὺ ἀλλάζουν χρώμα, ποὺ ἀπὸ βαθειὰ στακτιὰ καταντοῦν πρατινοκίτρινα, ἀλλ' ἀκεῖ ὁ κ. Ρενάρ νὰ εὔρισκεται μὲ ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ εἰναι ὄγληροι διὰ νὰ γάπουν τὰ μάτιά του ὅλην των τὴν φωτὶα καὶ νὰ καταντήσουν ἀψυχά καὶ ἀφρηρημένα. Μόνον ὅταν προστηλούνται ἐπάνω μου ἔχουν διλην τὴν ἐγκιγτικήν εὐγλωττίαν καὶ φυσικῶς δὲν ἐπέμεινα ἐπὶ τῆς ἰδιότητος αὐτῆς στὴν μελετημένην μου ἐπιστολὴν πρὸς τὸν λόρδον Μέλτων. Δέν θὰ υπανδρευθῶ τὸν λόρδον Μέλτων. Μέρα παρὰ μέρη, γωρίς νὰ ξέρω δικτί, σγηματίζω πειὸς ριζωμένην αὐτήν μου τὴν ἀπόφρασιν. Δέν θὰ ἴδῃ λοιπὸν ποτὲ αὐτές τὶς σελίδες, ποὺ τὶς μακριάζω πρὼς βράδυ πρὸς ἴδιαν μου διδηγίαν.

Τὸ βράδυ ἡ Ὁδέττη, αὐτὴ ἡ τρελλο-Οδέττη, παίρνει τὴν πέννα πρὶν πλαγιάσῃ μὲ τὴν φαντασίαν ἐξημερώνταν ἀπὸ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας. Τὸ πρωὶ ἡ μίστες Νεβίλ, λογικὴ καποιαὶς φορές μὲ ἡσυχία πνεύμα ξεκουρισταμένο ἀπ' τὸν ὑπνο, ρίπτει λίγο φῶς σὲ μιὰ κατάστασι, ποὺ διακρᾶς περιπλέκεται. Σ' αὐτὴν

τὴν περίστασι δὲν μπορῶ νὰ μὴ παρατηρήσω πόσον ὁ ἄνθρωπος παραλλάξει ἀπὸ στιγμῆς εἰ; στιγμάν. "Αν ζυπνήσῃ τὰ χράμψατα, σκέψεις σκοτεινές τὸν πλακώνουν σὰν σταχτιὰ φαντάσματα, σ' αὐτὸ τὸ χλωμιασμένο μιστοκοτάδι, ποὺ εἶναι μελαγχολικώτερον ἀπ' τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νυκτός. Καὶ ἔπειτα σὰν λάμψῃ ὁ ἥλιος κι' ἀρχίσουν τὰ πουλιά νὰ κελαῖδοῦν ἀσυνησθήτως γάνεται στὰ μονυπάτια ἀπηγρευμένου παραδείσου, σὰν νὰ τοῦ ἥρχετο ἄνωθεν ἡ δικταγή νὰ ἥγκει εὐτυχής, νὰ ἀπολαύσῃ ἐλεύθερα τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου.

Πότον εὕθυγη ημουν σήμερα πρὸιν τὸ μεσημέρι σὸν περιπτοῦτα στὴν πλατεῖα, μέσα σ' ἔκεινην τὴν ακθερῶς παρισινήν ἀτυχόσφαιρην ὅπου ζευγάρωνον ὅλες οἱ μυριαδίες, τὰ λουλούδια, τοῦ Βαγιάκα Ροζώ τὰ κουφέττα, τὰ σιγάρα τῶν διαβατῶν ποὺ σὲ καλοκοιτάζουν. Εἴναι ἡ ἐποχὴ τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα, ποὺ δίδουν ἀρρώσην στές πειρόμορφες ἐφευρέσεις ποὺ ἐκθέτουν στὰ παράθυρα τῶν καταστημάτων. Σὲ ποιὸ μέρος εἰμι πορειή κανεὶς νὰ εὕρῃ αὐτὴν τὴν μαγικὴν ἀφθονίαν τῶν διακόρων ἀνθέων. Σὲ μισῆς ὥρας περίπατο βλέπεις ὅτι νέον ὑπάρχει εἰς ὅλη τὰ εἴδη τῶν τεχνῶν, μανιθίνεις ὅλη τὰ νέα τῆς ήμερας: βιβλία, κουρελάκια, εἰκῶνες, κοσμήματα. Μέτρην ὅμηρέλλαχ ἀνοικτὴ καὶ μίαν ἀνθοδέσμην βιολέττες στὴν κουμβιόδρυην, ἀνανεώνεις τὴν παρισινήν σου ἀνατροφήν. Τί μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μ' ἔμορφη πρωΐ τοῦ Μαΐου στὴν πλατεῖα; Ποιὰ μελαγχολία μπαρεῖ νὰ βρετάξῃ; "Πυμηνὶ μόνῳ τὸ πρωὶ στὸν περίπατο ὥστε ἀδίκως μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι τὸ Παρίσι θὰ μὲ ἐμάχησεν ὀλιγάτερον γωρὶς τὸν κ. Ρενάλ. Αἴνις ἀληθίες ὅτι ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ γρυματίσω στῆς Κλαίρης καὶ ὅτι ἐσύλλογούμην αὐτὸ τὸ γεῦμα. Καὶ γέρει!... τ' ἀπομεσημερού, πάλιν μόνη πηγα στὸ Κεραμεικὸν, σὰν νὰ πετοῦσα κατὰ μῆκος τῆς μακρᾶς ἔκεινης δενδροστοιχίας ἡ ὅποια μεταξὺ δύο περιθωρίων ἀπὸ μεγάλα καλοπεριποιημένα δένδρα, μὲ μικρὰ φύλλα πέρα ἀπὸ τὸ διαυγές ἀναθρούτηριον, πέρα ἀπὸ τὰ κάγκελλα ποὺ φύλακύουν τοὺς ἵππους τοῦ Μερλύ, πέρα ἀπὸ τὸν ὄδειλίσκον ποὺ μοναχικὸς καὶ μυστηριώδης ὑψοῦται μέσα σὲ τριανταφυλλένιαν ἀποθήσφαιρον, τελειώνει στὴν πλατείαν τῶν Ηλυσίων. Οἱ ὄφθαλμοι μου δὲν ἔγρατιναν νὰ ἀποθυμάζουν ἔκεινην τὴν γελαστὴν ἀποψίαν ποὺ κλείει μακρὰν ἡ θειαχθευτικὴ ἀψίς.

Ἐνῷ περιπτοῦσα ἐσύλλογούμην ὅτι ἡ ζωὴ σὲ τέτοιο μέρος ἦτο καλή. "Ας εἴμαι εἰλικρινής, τὸ ἔλεγκα κατὰ πάσταν πιθανότητα, διότι ἔκαμψη πολὺ εὐχάριστα σχέδια μεταξὺ τῶν ὄποιων καὶ τὸ σχέδιον νὰ περάσω μιὰ θελκτικὴ βραδεία μαζί του εἰς τὸ Μελόδραμα.

Ἐγὼ παράπονα κατὰ τοῦ κ. Ρενάλ διότι ἀπό τινος ὑποκρύπτει σημασίαν εἰς τοὺς ἀπλουστέρους λόγους ποὺ μοῦ ἀποτείνει. Τίποτε ἀπ' εὔθειας, σύγι, ἀλλὰ μίαν προσπάθειαν νὰ ὠθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν

ἐπὶ ἐπικινδύνων θεμάτων, μίαν διάθεσιν νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ὅτι δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του, μὲ τὴν πρόφρασιν ὅτι θὰ ἔλυπειτο ἡ θὰ ἐσκανδαλίζετο· γενικὴς ἰδέας ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἰς τὸν ὄποιον καταντὴ πάντατε ἡ συνδιάλεξις μας ἀπὸ ὄποιονδήποτε σημείον καὶ ἀρχιστη... εἴναι ἐνίστε πολὺ ὄχληρόν.

Ἐγγράψε πρὸ ὅλίγου, πολὺ ὡραίους στίχους, γεμάτους πάθος καὶ περιτολμίαν, τοὺς ὄποιους μοῦ ἀναγνώσκει βραχυηδὸν καὶ, τοὺς ὄποιους μοῦ ἀψέρωσε· ἡ δικράνεια τῶν ὑπεινυγμῶν των δὲν ἐπιδέχεται λάθος. 'Ανανέωσα δι' αὐτὸν τὰς πηγάς ἀπὸ τὰς ὄποιας ἐψηνέσται καὶ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτό, ἀλλὰ, τὸ ἐπανχλημένω, εἴναι πολὺ ὄχληρόν.

2 Μαΐου.

Δικτί νὰ προκαλήσῃ, ὅτι σὲ ἐνοχλητική, μὲ τὴν φιλορέσκειαν καὶ περιέργειάν σου; Δικτί νὰ ἐπωφελήσται ἀπὸ τὴν ἀμβλυωπίαν τῆς φίλης σου, ποὺ εἴναι ἀρκετὴ ἀνόητη καὶ σὲ εὐγραφεῖται διότι τῆς ἐπηλθεοῦ ἀρωγῆς, διότι ὁ σύζυγός της περνᾷ πλησίον της ὄλες τῆς βραχείας, ἐπειδὴ εἴναι βέβαιος ὅτι θὰ σ' εῦρῃ ἐκεῖ; Καὶ ὅσον διὰ τὸν λόρδον Μέλτων τὲ ἔκκυε διὰ νὰ μὴ τὸν θέλῃ, πλέον; Δέν εἰν' ἀληθίεις ὅτι τὸν θυσιάζεις διὰ τὸν κ. Ρενάλ;

"Ισως ἡ σύγκρισις πράγματι μὲ κάπινει νὰ εὑσίσκω τὸν κακύμενό τὸν Ράλφ οὐληρόν, ἀλλὰ τὸ ἀληθίες αἴτιον τῆς ἀρνήσεως μου, τὴν ὄποιαν τῷρα πλέον ὄριστικῶς ἀπεφάσισκ, εἴναι ὅτι τὸ Παρίσι μ' εὐχαριστεῖ. Τίποτε δὲν μ' ἔμποδίζει νὰ μείνω αὐτοῦ· δὲν κάμνω τίποτε κακό. Δέν ἐννοῶ πῶς ἡ Βεκτρίκη ἢ ἡ Λάζαρος ἢ ἡ Βικτωρία Κωλόννων μ.π.ορ.ούσαν νὰ θεωροῦσαν φιλάρεσκοι καὶ δὲν ἔξασκω, ἀλλως τε, ἢ μίαν ἐπίδεξιν ὄμοικαν πρὸς τὴν ιδικήν των.

"Η ἐπίδεξις αὗτη δὲν βλάπτει τὴν Κλαίρη. 'Ο σύζυγός της εἴναι δι' αὐτὴν ὅτι καὶ τὶς καλύτερες μέρες—κι' αὐτὴ ἡ ιδία τὸ παραδέχεται—ἀφ' ἐτέρου καὶ αὐτὴ δεικνύει πρὸς αὐτὸν ἐπισκέπτειν ὅσην βέβαιης δὲν θὰ ἐδείξηνες ἐξαν δὲν τῆς τὸ συνεδρούμενα ἔγω. 'Η σπουδικιότερος εἴναι ὅτι δὲν βλέπει τὴν μητέρα της πειστότερον ἀπὸ τρεῖς φορές τὴν ἐθδομάχα. Τὴν κατέπεισα ἐπίστης νὰ δέχηται τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της. Τοιουτοῦρποτε τὸ ιδιαιτερὸν δεῖπνον, που ἐδίδετο διὰ τοὺς φίλους του, κατήντησε οἰκογενειακὸ δεῖπνον, εἰς τὸ ὄποιον παρακαλήημαι κι' ἔγω πρὸς μεγίστην μου εὐχαριστησιν μ'. ἀρέσει ν' ἀκούω συζητήσεις. 'Η Κλαίρη εἴναι διληγότερον εὐχισθητος σ' αὐτό. Πιστεύω ὅτι εἰς δόλον αὐτὸ τὸ διάστημα συλλογίζεται τὴν λύπην, που θάχη ἡ κόρη της, ἀναγκασμένη νὰ δειπνῇ γωριστὰ κάθε πέμπτη, ἀλλὰ τὴν κατέπεισκ. 'Απ' ἐναντίας ὄμως ἡ μικρὴ μὲ ἀποστρέφεται, κάθε μέρα τὸ ἐννιῶ πειστότερον, ἀλλὰ γάρις στὴν ἀπουσία της μποροῦμε νὰ ὅμιλησωμεν.

('Ακολουθεῖ.)